

РЕШЕНИЕ

№ 23487

гр. София, 11.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 46 състав, в публично заседание на 10.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариана Маркова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **7223** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. с чл. 26, ал. 11 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на Д. И., действащ със съгласието на своята майка Е. И., чрез адв. Д. от АК – [населено място] срещу отказ с рег. 5364р-12338/31.05.2025 г., издаден от Н. И. „За“ Директор на Дирекция „Миграция“- МВР за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България.

В жалбата се излагат съображения, че оспореният административен акт е незаконосъобразен, постановен при нарушение на материалния и процесуалния закон. Сочи се, че обжалваният отказ е формален, несъобразен с приложимите материалноправни норми, в противоречие с целта на закона, както и с установената фактическа обстановка и представени писмени доказателства. Жалбоподателят счита, че административният орган е отказал, без да изложи подробни и задълбочени мотиви, защо приема, че лицето не пребивава на адреса. Намира, че е допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила, както и че липсва съвместно становище от службите за административен контрол на чужденците. Твърди, че семейството на жалбоподателя е материално обезпечено. Заявява, че оспорва изцяло твърденията, че лицето не пребивава на адреса, както и че на адреса са регистрирани и други лица освен жалбоподателя, брат му и неговата майка. Намира, че липсват конкретни фактически основания за хипотезата на правната норма, посочена като основание за отказа за постоянно пребиваване. Нарушена е и целта на закона. Отказът нарушава разпоредби на Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи. Като основание посочва чл. 6 и чл. 8 от ЕКЗПЧ, като не е зачетено правото на личен живот. Иска се да бъде отменен оспорения отказ с указание да бъде издаден искания административен акт. Претендира и присъждане на направените разноски по

делото.

В съдебно заседание оспорващият не се явява, представлява се от адв. Д.. Представени са писмени бележки.

Ответната страна, чрез процесуалния си представител юрисконсулт Ч., изразява становище за неоснователност и недоказаност на жалбата. Намира постановения отказ за законосъобразен по мотиви изложени в него. Заявява, че от събраните писмени и гласни доказателства се установява, че чужденецът не прибавява трайно на територията на Р България. Във връзка с това счита, че жалбоподателят е представил неверни данни относно адреса на пребиваване. Заявява, че са налице материалноправните предпоставки за издаване на отказа. Представя подробни писмени бележки и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд - София град след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Подадено е заявление рег. № Г- 538/20.02.2025 г. за предоставяне на право на постоянно пребиваване на чужденец в Р България, от непълнолетния Д. И., чрез неговата майка и законен представител Е. И., на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от Закона за чужденците в (ЗЧРБ), съобразно който „Разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците от български произход“, по образец съгласно приложение № 4 във връзка с чл. 34, ал. 1 от ППЗЧРБ. Заявлението е депозирано при спазване изискванията на чл. 34, ал. 3 от ППЗЧРБ - не по-късно от два месеца преди изтичане на разрешен срок на пребиваване. Към момента на подаване на заявление рег. № Г-538/20.02.2025 г. лицето е с разрешен срок на пребиваване в Р България, с издадена виза вид „D“ за периода 13.11.2024-12.05.2025 г. Към заявлението са приложени изискуемите документи, съгласно чл. 34, ал. 1 и чл. 35 от ППЗЧРБ, като във връзка с изискването на чл. 35, ал. 2 от ППЗЧРБ служебно е постъпило удостоверение за български произход, издадено от Изпълнителна агенция за българите в чужбина (ИАБЧ). В изпълнение на чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ, служебно е представено писмено становище.

На 11.04.2025 г. е извършена проверка от служители на в дирекция „Миграция“ - МВР на адреса в [населено място],[жк], [жилищен адрес] на който оспорващият е декларирал, че пребивава. Адресът е посочен в заявление рег. № Г-538 от 20.02.2025 г. като същият фигурира и в изискуемата в пар. 1 т. 20 от ДР ЗЧРБ нотариално заверена декларация за предоставяне на адрес на пребиваване. При направената проверка чужденецът не е установен на адреса. Изготвена е докладна № 5364р-9193 от 17.04.2025 г., в резултат на проверката, като според изложеното в докладната в жилището е установена само майката на оспорващия Е. И., която заявява, че обитава жилището с двете си непълнолетни деца, които са ученици и към момента на издаване на заповедта е посочено, че се намират в М.. Изготвени са справки от ИИС „Граничен контрол“, според които Д. И. е влязъл на територията на страната на 18.02.2025 г. и след тази не са регистрирани други преминавания през ГКПП на Р България от него. След осъществен контакт със собственика на жилището, последният заявил, че жилището се състои от две спални, хол и кухненски бокс и се обитава от семейството на Е. И. по силата на сключен договор за наем, които плащат наем редовно и не разполага с информация кога реално пребивават на адреса. Потвърждава, че двете ѝ деца не пребивават в Р България поради учебни занятия в М..

Извършени са допълнителни справки, които сочат, че адресът е предоставен на още трима узбекистански граждани, кандидатстващи за разрешение за пребиваване в Р България.

Направен е извод, че в подаденото от Д. И. заявление са декларирани неверни данни с цел заобикаляне на нормите регламентиращи режима на чужденци в Р България и получаване на разрешение за пребиваване, без реално адресът да се ползва от чужденеца, както и че кандидатът за постоянно пребиваване се ползва от гражданството на държавата си на произход – Р.

Федерация, което се установява от документите за задгранично пътуване и няма данни да е загубил връзка с държавата по произход. Установеното несъответствие в предоставената информация от наемодателя, че жилището се ползва единствено от семейството на И. и наличието на данни, че на адреса са регистрирани и други чужденци кандидати за пребиваване в Р България, както и обстоятелството, че не са установени доказателства за фактическото ползване на адреса от оспорващия, е довело административният орган до извод, че за да изпълни условията на чл. 34, ал. 1, т. 3 от ППЗЧРБ И. е заявил адрес, на който реално не пребивава. Предвид горното, на основание чл. 26, ал. 1 във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ поради предоставяне на неверни данни от оспорващата за адреса на пребиваване е постановен и процесният отказ.

В хода на съдебното производство е разпитан като свидетел М. М. П. – собственик на апартамента в [населено място],[жк], [жилищен адрес] който заявява, че адресът се обитава единствено от семейството на оспорващия, по силата на договор за наем. Свидетелят отрича да е давал съгласие други лица да ползват имота. Посочва, че е заявил в Дирекция „Миграция“, че към 25.04.2025 г. семейството на Д. И. не пребивава в апартамента, поради учебния занятия в [населено място].

По делото е представена справка от Столична община, район „К. село“ с рег. № ВКС26-УГ01-1237-[1]/06.02.2026 г., според която справка за регистрирани лица в Национална база данни „Население“ се извлича автоматично и в нея се съдържат данни за регистрираните лица на конкретен адрес към настоящия момент. Отражено е, че за лицето Д. И. не са налице данни за вписване в регистъра на населението. Посочено е, че от М. М. П. не са подавани заявления за заличаване на лица от адресна регистрация в притежавани от него имоти съгласно чл.99б ЗГР.

По делото е представен сигнал вх. № 230000-2029/ 05.02.2026 г., подаден от св. П. до Началника на Об РУ - СДВР, в който същият заявява, че не е давал съгласие и не е сключвал договори с граждани на У. за предоставяне ползването на собствения му имот в [населено място],[жк], [жилищен адрес] и моли да бъде извършена проверка налице ли е регистрация на такива лица на този адрес.

Представени са и писмени обяснения от оспорващия, в които е отразено, че от м. септември 2026 г. ще започне обучение по специалност „Бизнес и мениджмънт“, което е с продължителност от 4 години и в тази връзка ще пребивава трайно в страната. Посочва, че след завършване на висшето си образование има намерение за професионална реализация в Р България. Към заявлението са представени документи, които не са преведени на български език.

При така установените факти, Административен съд София-град обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок, подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Оспорен е отказ с рег. 5364р-12338/31.05.2025 г., издаден от Н. И. „За“ Директор на Дирекция „Миграция“- МВР при МВР, по подадено заявление с номер Г- 538/20.02.2025 г. с молител Д. И. за издаване на разрешение за право на постоянно пребиваване в Р България за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Р България на Д. И..

Отказът е издаден от компетентен орган, оправомощен със заповед № 5364-2375/22.05.2025 г. на Директора на Дирекция „Миграция“ за изпълняващ функциите на директор на дирекция „Миграция“ – МВР, съобразно разпоредбата на чл. 25, ал. 3 от ЗЧРБ.

В случая е безспорно, че чужденецът е от български произход, поради което принципно има право да получи разрешение за постоянно пребиваване на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ,

като към подаденото заявление, са приложени необходимите документи.

Като мотиви за издаването на обжалвания административен акт, е посочено, че след извършената проверка на декларирания адрес на пребиваване е установено, че чужденецът не пребивава на този адрес, поради което е прието от адм. орган, че е декларирал неверни данни. Съгласно чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ, отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23 и 26. На основание чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

В конкретния случай, е безспорно, че оспорващият е посочил в подаденото заявление, че ще пребивава на адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] като е представил и нотариално заверена декларация. Следва да се отбележи, че съгласно представените по делото справки от АИС „Граничен контрол“ за лицето е видно, че същият е влязъл в Р България на 18.02.2025 г., подава заявлението си за постоянно пребиваване на 20.02.2025 г. и няма данни кога е напуснал страната. След направената адресна проверка на 11.04.2025 г. оспорващият не е установен в жилището и до момента на издаването на отказа не е пребивавал на територията на Р България. В този смисъл са и показанията на св. П. – собственик на жилището на посочения адрес, който посочва, че към 25.04.2025 г. Д. И. не е бил в Р България, тъй като е имал учебни занятия в [населено място].

Горното налага извода, че за да изпълни условията на чл. 34, ал. 1, т. 3 от ППЗЧРБ оспорващият е заявил адрес, на който реално не пребивава.

Съгласно чл. 34, ал. 1, т. 3 ППЗЧРБ към заявлението до дирекция „Миграция“ се прилагат доказателства за осигурено жилище.

Според чл. 35, ал. 1 от Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България, за получаване право на постоянно пребиваване на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ чужденецът прилага документите по чл. 34, ал. 1, т. 1, 2 и 5, нотариално заверена декларация от собственика за предоставяне на адрес на пребиваване и удостоверение за раждане. Съгласно изискването на чл. 35, ал. 1 ППЗЧРБ за предоставяне право на постоянно пребиваване на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ не е необходимо представяне на доказателства за осигурено жилище, каквото е изискването на чл. 34, ал. 1, т. 3 от Правилника, а нотариално заверена декларация от собственика за предоставяне на адрес на пребиваване. В тази връзка, съдът трябва да изложи мотиви какви са изискванията на закона при заявяване на предоставяне на право на постоянно пребиваване и следва ли лицето при подаване на заявлението непременно да живее на този адрес или декларирането му има за цел да уведоми органа за осигурен адрес за регистрация.

В случая декларацията не е попълнена от жалбоподателя, в този смисъл не е налице документ с невярно съдържание, но според настоящия състав, по този начин са декларирани неверни данни.

Действително, няма изискване чужденецът постоянно да пребивава на декларирания адрес, но при извършената проверка безспорно е установено, че чужденецът не живее на посочения адрес.

При това положение, безспорно са налице неверни данни, тъй като не е установено намерението да се ползва декларирания адрес.

От актуална справка за пътуване на лице чужд гражданин от АИС „Граничен контрол“ за регистрирани влизания/излизания през ГКПП на РБ от И., се установява, че на 18.02.2025 г. през ГКПП Аерогара С. той влиза в страната и няма регистрирано излизане до постановяване на обжалвания административен акт. Следва да се посочи, че макар и оспорващият да е регистриран на посочения адрес, при извършената на 11.04.2025 г. проверка, той не е установен там и неговата майка Е. И. е заявила, че той и брат му са в М., тъй като имат учебни занятия там. Изложеното обосновава извод, че чужденецът не пребивава и не е имал намерение да пребивава на посочения

със заявлението адрес в страната. В този смисъл съдът намира, че следва логичен извод за фиктивно сключен договор с цел формално да се отговори на изискванията на закона за предоставяне на право на постоянно пребиваване.

Този извод не се опровергава както от официалните справки относно пътуванията на оспорващия, така и от свидетелските показания на собственика на имота, а още по-малко от подадения от него сигнал до ОБ РУ – СДВР и от писмените обяснения на оспорващия относно бъдещите му намерения да се обучава в университет и да се реализира професионално, което е отделно основание да кандидатства за съответен документ за уреждане на статута му в страната. След като оспорващият не е установен на заявения адрес за пребиваване, обстоятелството дали на същия адрес са били регистрирани други чужди граждани, е неотнормимо към конкретното основание за процесния отказ.

От друга страна, декларираният адрес, само формално доказва присъствието на чужденеца на територията на страната, като безспорно съдържа неверни данни по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав приема, че подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна. Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

По изложените съображения и като е достигнал до извод за наличие на основание по чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, административният орган е постановил оспорения отказ при правилно приложение на закона. Общите разпоредби на чл. 6, ал. 1-5 от АПК уреждат принципа на съразмерност, като дават правна уредба на противоречието на между частен и обществен интерес. Принципно, административните органи действат в рамките на правомощията си, установени от закона (чл. 4, ал. 1 от АПК), за целите, на основанията и по реда, установени от закона (чл. 4, ал. 2 от АПК), като се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел (чл. 6, ал. 5 от АПК) и упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо (чл. 6, ал. 1 от АПК). Съотношението между общ и частен интерес е уредено в чл. 6, ал. 2 АПК, а именно административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. ЗЧРБ урежда условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Р България, като по силата на чл. 4 от ЗЧРБ чужденците, които пребивават в Р България, са длъжни да спазват законите и установения правен ред, да са лоялни към българската държава и да не уронват престижа и достойнството на българския народ. Декларирането на неверни данни относно възможността за реално пребиваване в Р България не съответства на правовия ред и възпрепятства упражняването на правомощията на службите за административен контрол на чужденците в РБ. Използването от тези служби правно основание за отказ за правото на постоянно пребиваване е в съответствие с целта на специалния закон (ЗЧРБ). Липсват данни за засягане на права и законни интереси на чуждия гражданин в по-голяма степен от най-необходимото за постигане на законовата цел при невъзможност за налагане на друга, по-лека мярка съобразно обществения интерес да не се допуска нарушаване на режима за пребиваване на чужденците в Република България. По изложените съображения са неоснователни доводите на жалбоподателя за несъответствие на отказа със законовата цел по смисъла на чл. 146, т. 5 от АПК.

При този изход на спора, ще следва жалбоподателя да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, каквото искане е своевременно направено, определено съобразно чл. 78, ал. 8 от

ГПК, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Съобразно факта, че се касае за спор без материален интерес и не се касае за производство отличаващо се с фактическа или правна сложност, следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер, а именно – 102.26 евро.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение, 46-ти състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. И., действащ със съгласието на своята майка Е. И., чрез адв. Д. от АК – [населено място] срещу отказ с рег. 5364р-12338/31.05.2025 г., издаден от Н. И. „За“ Директор на Дирекция „Миграция“- МВР при МВР за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България.

ОСЪЖДА Д. И., действащ със съгласието на своята майка Е. И. да заплати на Дирекция „Миграция“ – МВР, юрисконсултско възнаграждение, в размер на 102,26 евро.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

Съдия: